

ભક્ષક ગાંધીનગર

પમરાટ

શોધ તારી કરતો પ્રભુ, મળતો નથી તું હવે,
રોજ કર મંદિર પ્રભુ, જડતો નથી તું હવે.

શાંત બેસી તું હવે જોયા કરે, હું શું કરુ.
વેશ પલતો પણ કરી ફરતો નથી, તું હવે.

તીર્થ ધામો હું ફરી, યાકી ગયો હું હવે,
ચારધામે શોધુ, સમજતો નથી તું હવે.

વાત મારી ખાનગી, તું સાંભળે છે ક્યાં,
આવુ જ્યારે હું પ્રભુ, ખેતો નથી તું હવે.

મન હવે છે મારુ મુદ્દલ, નામ જપતું નથી,
યાદ પણ તો તું મને, કરતો નથી તું હવે.

મુદ્દલ શુક્લ (મુદ્દલ મન)

પાયેય

હે પ્રભુ..!

- રમેશ ૬૬૬૨

જે લોકો ઈશ્વર કે કોઈ અદ્રશ્ય શક્તિમાં અમૂલ્ય વિશ્વાસ ધરાવે છે, એમની આસ્થા અને જીવનરસ મને ગમે છે..એ લોકો લીલાછમ રહી શકે છે..એમના જીવનમાં મહત્વના પ્રસંગોએ એમની હૃદી શામળિયો સ્વીકારી લેતો હોય છે..સીધી લીટીમાં ના સમજાય કે ડહાપણથી ના માપી શકાય એવું ઘણું બધું એ લોકો અનુભવતા હોય છે..એમની એ અનુભૂતિ પણ ખોટી નથી હોતી..૫૦ ડિગ્રી તાપમાનવાળા વિસ્તારમાં પણ કેટલાક જીવો થયે છે..ત્યાં પણ અમુક પ્રકારની વનરાજી કે તાજું ફૂંપણો પ્રગટતી રહે છે..શૂન્ય ડિગ્રીના શીતાગારમાં પણ જીવંત ચલકપલક જોઈ શકાય છે..એક જીવ માટે જે ખોરાક ઝેર હોય એ બીજા જીવ માટે જીવવાનું સાધન હોય છે..તમે કડવો લીમડો આરોગતા ઉંટ કે ધનુરામાં ડૂંડવાને મજેદાર રીતે ખાતી બકરીને જોઈ હશે..થેરથેર કરી વાસી ખોરાક ખાતાં ગરીબ બાળકોને ફૂડ પોઈઝનિંગ થતું નથી..કાર્બોસ્ટાર હોટલમાં મોંઘીદાર વનગી આરોગનાર બિમાર પણ પડે છે..મૃત્યુ પામ્યાના દાખલા પણ છે..આ અચરજ કોને આભારી છે..?

સામાપક્ષે તર્ક કે બુધ્ધિ એ પણ એટલી જ મહત્વની બાબતો છે..બિમાર પડીએ તો દવા જ સાડું કરી શકે..જગત ચોકકસ પ્રકારના વૈજ્ઞાનિક સત્યો ઉપર જ ચાલે છે..હમણાં એક વક્તાએ બહુ સરસ વાત કરી હતી કે શંકરાચાર્ય કે વિવેકાનંદજેવી પ્રચંડ પ્રતિભાઓ ઘણી નાની ઉંમરે મૃત્યુ પામ્યા..જો એ વખતે આજના જેવી તબીબી સારવાર હોત તો એ અવશ્ય લાંબુ જીવ્યા હોત..શિતળાથી મોતને ભેટનાર લોકોને કોઈ પ્રાર્થના કે ઉપાસના ઉગારી શકતાં નહીં. પણ એવડાં જેનર નામના વૈજ્ઞાનિકે જે રસી શોધી એણે આ રોગને નાબૂદ કર્યો..

સ્વામી સચ્ચિદાનંદ પોતાના અનુભવની વાત લખતાં કહે છે કે "બાય પાસ સર્જરી કરાવ્યા પછી હું બે દાયકા કરતાં વધારે સમયથી જીવી રહ્યો છું. જો આ સગવડ ના હોત તો હું ક્યારનોય આ દુનિયા છોડી ગયો હોત..આધ્યાત્મનો કોઈ શ્લોક કે સાધના મારા આયુષ્યની એક શણ પણ વધારે શક્યાં ના હોત..” વિજ્ઞાન અને બુધ્ધિ જીવનને વાસ્તવિક રીતે જુએ છે..એમાં વિશ્વાસ ધરાવનારને આપણે નાસ્તિક કહીએ છીએ...ચાર્વાક નામના વિદ્વાન આના પ્રણેતા ગણી શકાય. આપણી સંસ્કૃતિ ચાર્વાકને પણ ઋષી માને છે..!

કોઈક અદ્રશ્ય શક્તિ આપણા ઉપર નિયંત્રણ ધરાવે છે એ તો બુધ્ધિથી પણ અનુભવી શકાય છે..પરંતુ માણસ કેવળ ભાગ્યના ભરોસે જીવી શકતો નથી..ગરમ વસ્તુ દઝાડે જ..ઝેરી ચીજો મોતનું કારણ બને..જીવવાનું ચાલકબળ બુધ્ધિ કે દુનિય જ હોઈ શકે એ હકિકત છે. છતાં કોઈકની નિયંત્રણ લાગણી પ્રેમ, સુખમ શક્તિઓ, મધુર કંઠ..સંગીતની સુરાવલિઓ...વિવિધ ભૈરવી પ્રતિભાઓ બુધ્ધિથી પર છે..રહસ્યમય છે..નેવું વરસનાં મારાં બા નામે બીમીના જિંદગીમાં અનેક અભાવો અને પારાવાર ગરીબીમાં જીવ્યાં છે..જગતની વેભવી કહેવાય એવી કોઈ સુખસાહયબી એમણે જોઈ નથી..આમ છતાં આટલી ઉંમરે એ સંપૂર્ણ તંદુરસ્ત છે..બહુ પ્રેશર કે સુગર જેવી કોઈ બિમારી નથી. યાદશક્તિ અકબંધ છે. જે મળે એ બધાને આશીર્વાદ આપે છે. સહુનું ભલું ઈચ્છે છે..પારાવાર દુઃખો વચ્ચે પણ એમની આ હકારાત્મકતા મને ચમત્કાર જ લાગે છે..!!

જગત અચરજોથી ભરપુર છે..શ્રદ્ધા અને બુધ્ધિના સંગમ ઉપર વસતું મને ગમે છે..માણસે કોઈપણ અંતિમ ઉપનામ જતાં મજદારમાં વિહરવું જોઈએ..આસ્તિકતા મને અજવાળે છે તો નાસ્તિકતા પણ નિખાર આપી જતી હોય છે..!

ગાય, કવિ અને ગેરસમજ

દરેક પ્રજાને પોતાનો ફાલતું સમય કેવી રીતે પસાર કરવો એનું જ્ઞાન હોય છે અને મગ્ગ એ વાતની છે કે આ વાતની ખબર કવિઓને, ફ લિખિ બનાવનારા અને બીજા અનેકોને હોતી નથી. આ અજ્ઞાનને કારણે કવિઓ ઉપકારભાવથી કવિતાઓ લખતા હોય છે. ક્યારેક તો પ્રજા અને કવિઓને એક સાથે જીવદયાનો એટોક આવી બચ ત્યારે કવિસંમેલનો પણ યોજાતાં હોય છે. આવા કવિસંમેલનોમાં પ્રજા માત્ર પોતાની કાવ્ય પ્રીતિ અભિવ્યક્ત કરવા માટે હજારથી માંડીને દસ-બારની સંખ્યામાં હાજરી આપે છે તેવી માન્યતાને લીધે કવિઓ વધારે કવિતાઓ લખે છે.

કવિઓ જગત વિશે, ચંદ્ર વિશે અને આખી પ્રકૃતિ વિશે લખતાંલખતાં થાકી જાય ત્યારે પોતાના વિશે પણ લખતા હોય છે. આ કારણે જનસામાન્યના સામાન્યજ્ઞાનમાં વૃદ્ધિ થતી હોય છે. ઉ.ત. ચઉદાહરણ તરીકે આપણા મહાન કવિ કલાપીએ 'પાસે જેવી ચરતી હતી તે ગાય તેવો જ હું છું' આવી પંક્તિ લખીને એકવીસમી સદીમાં ઠીક ઠીક હલવાય પેદા કરી છે. આ પંક્તિની અમે ચર્ચા હોડી ત્યારે તરત જ કવિશત્રુ છાન બોલી ઉઠ્યું, 'કવિઓ આટલી સહેલાઈથી પોતાને ગાય જેવા નિર્દોષ કે પવિત્ર બહેર ના કરવા જોઈએ.' બીજા બધા પોતાને દરરોજ નિર્દોષ બહેર કરે છે એટલા માટે કવિઓએ પણ બોલવું નહીં તે લોજિક વિશે આજે સમાજમાં ભારે ચર્ચા જામી છે. ખરેખર તો કવિઓ સંભળાવી દેવાની ધ્રાન્યમાં કાર્યરત હોવાથી એમનો હક્ક બને છે કે પ્રજામાં એમના વિશે ગેરસમજ વધે અથવા અટકે એ વિશે બોલ્યા કરવું. બે કે

'ચાદી ભરી ત્યાં આપની' એવી ગર્જના કરનાર કવિની આ પંક્તિઓ વિશે સમાજમાં ગેરસમજ ફેલાય નહીં તેવા સુગઘર્મ બજાવવાની અને કવિઓની 'ગીતની ઇકોનોમી'ની ઝડપે ગિરાવટ પામતા સંખ્યાનાંકને બચાવી લેવા આ લેખ લખવા પ્રેરાયા છીએ.

છગને કવિઓએ પોતાને ગાય જેવા પવિત્ર અને નિર્દોષ બહેર ન કરવા જોઈએ એવું સાંભળતાની સાથે જ આપણા સેક્યુલરિસ્ટ મિત્રોએ પોતાનો વાંધો લીધો કે કવિઓને ગાયની જેમ પવિત્ર કહેવાથી હિન્દુ ધર્મનો પ્રચાર થાય તેમ છે તેથી છગન નામના શપ્થે દેશની માફી માંગવી જોઈએ. બે કે કવિઓ અને ગાયો વચ્ચે મહત્વનો તફાવત એમના પોતાને મળતા પુસ્તકાર તરફની તત્વદ્રષ્ટિનો છે. કવિઓ લોકો પોતાને સાવ બીજા ગ્રહના માણસ ના ગણાઈ જવાય એટલા ખાતર પણ પોતાને મળેલા પુસ્તકાર પ્રત્યેક પ્રત્યેક અસંતોષ વ્યક્ત કરતા રહે છે. મને એક કવિએ 'નોટ્સડોમ'ની અદાથી ચંદ્રકાન્ત બક્ષીના અગ્રે વિદ્યાલ અને મહેનત તરફ ધ્યાન દોરેલું કે 'મારે ગુજરાતી સાહિત્યકારને મર્સિડીઝ'માં જોવો છે.' અમે પણ બક્ષીસાહેબને જે તે સમયે સાહિત્યકારોને વ્યાજબી સ્વપ્નાઓ આવે એ માટે તેમના વિદ્યાલનમાં સમારકામ કરવા જણાવ્યું હતું. ગાયોની વિશેષતા એ છે કે પુસ્તકારની સામા છેડાની એમની સમજણને કારણે સમાજ આજે પણ ગમે ત્યાં એમનું પુરૂ કરે છે. મોટાભાગે દાન આપનારને શરમ ના આવે એટલા માટે એમના માલિકો પણ સંતાયેલા રહે છે કારણ કે ગૌસેવાના પવિત્રગ્રામમાં જોડાયેલા સ્ત્રીપુરુષોને ગાયોના માલિકોની

શારીરિક કે આર્થિક સ્વસ્થતા વિશે ખ્યાલ આવી જાય તો સેવામાંથી પવિત્રતાની સુવાસ ઉડી જાય. આમ દાન કરનાર અને દાન લેનાર ગાયના માધ્યમથી જે રીતે ગુપ્તવાસ ભોગવે છે તે સારા સમયની નિશાની છે. કવિઓના કિસ્સામાં આ બાબતમાં ભારે અકસ્માતો સર્જાયા છે. કવિઓને દાન આપવા માટે સમાજ ગુપ્તતાના અતિરેકને કારણે હોલ સુધી આવવાની પણ તકલીફ લેતી નથી. આના કારણે કવિઓ હવે ટીવી, છાપા કે સોશિયલ મીડિયા જેવા પરોક્ષ માધ્યમોથી પ્રજામાં પવિત્રતા ફેલાવી રહ્યા છે.

એક બીજા ચિંતક મિત્રે કવિઓને ગાય સાથે સરખાવીને કવિઓ દ્રાફ કિ હેઝાર્ડ છે તેવું સાબિત કરી આપ્યું છે. આધુનિક યુગમાં ગાયોએ તમામ "જીપીએસ"ના પ્રોટોકોલ અવગણીને રસ્તાઓનો કબજો લીધો છે તે જોતાં કવિઓએ માર્કેટીંગની બાબતમાં ગાય પાસેથી પ્રેરણા લેવા જેવી છે. બે કે કવિઓની એક વીર 'ઉપનિતિ' છે તે લોકો ગમે ત્યાં ગમે તેવા સમયે કવિતા રચી કરવાની હિંમત ધરાવતા હોઈ કલાપીની આ સરખામણી તેમની કવિતાને કાલજથી બનાવે છે. બીજા એક મિત્ર એ સંચાલક કવિઓને કૃષ્ણ સાથે સરખાવવાનો

પ્રયત્ન કર્યો કે તરત જ કવિ સહજ ઇર્ષ્યાથી બીજા કવિ બોલી ઉઠ્યા કે 'સંચાલકને કૃષ્ણ એટલા માટે ના કહેવાય કારણ કે ગાયોએ કૃષ્ણની જેમ 'ગીતા' રચી કરવાની નથી હોતી.' ખાલી સંચાલકના ડચકારાની સામ્યતાને કારણે આ વિવાદમાં કૃષ્ણને ટસડી લાવવા જેવા નથી. ગાયોનું મૌન એમને પવિત્રતા બક્ષે છે તેવું સત્ય બીજા મિત્રએ ઉચ્ચાર્યું ત્યારે વાત થાળે પડી.

બે કે કલાપીએ 'તે પંખીની ઉપર પથરો ફેંકતાં ફૂંકી દીધો' એવી જે પૂર્વઘટનાનો ઉલ્લેખ કર્યો છે તેમાં પંખી એ ગુજરાતનો ભોળો કવિતાશ્રોતા છે એવો ખુલાસો થતાં મામલો શાંત પડ્યો હતો. કલાપી જે જમાનામાં જીવ્યા હતા તે જમાનામાં ગાયો અને કવિઓની ભારે પ્રતિષ્ઠા હતી, રોડનેટવર્ક આટલું સારું નહોતું અને પ્લાસ્ટિકની આટલી બધી કોથળીઓ રખડતી ન હતી તેમ છતાં આજે પણ કવિ કલાપીને યાદ કરી દાદ આપવી જોઈએ કે એમણે મહાન સરખામણી કરી છે. પોતાના સહર્મ કવિ-રાખાની આ પંક્તિઓ સારી પડે તે માટે આજે અનેક કવિઓ ભારે મહેનતથી રસ્તે રસ્તે ચાલતાં કવિતાઓ રચી કરે છે, તો સામે પક્ષે ગાયો પણ પ્રજાને એમની પ્લાસ્ટીકપ્રીતિ છોડાવવા પોતાના જઠરને જોખમમાં મૂકે છે. કવિઓની જેમ સમૂહમાં ફરે છે, ગમે ત્યાંથી, ગમે તેટલા દ્રાફ કિમાં પોતાની ગતિથી હાજરી પુરાવે છે. આમ પોતાના એક પૂર્વસૂચિની ઉક્તિઓને સાઈફ કરવા કવિઓએ આપેલા બલિદાનોની જેમ ગાયોએ જે પવિત્રમ કર્યો છે તેને સદીઓ સુધી લોકો યાદ રાખશે. કુળવાન તે આનું નામ !

હમજયા મારા ભે !
ભાગ્યેશ જહા

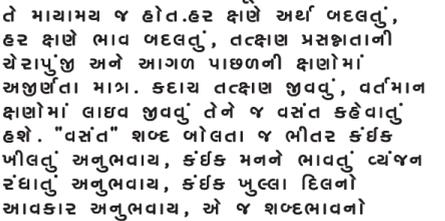
વસંતના વધામણાં ને અલખના હરખ...!!

કેટલીક વાર જીવનમાં અતિશયોક્તિના લેવલ પર પાનખરની અનુભૂતિ પછી, વસંતનાં વૈભવની અનુભૂતિ ધ્યાય ને ત્યારે જીવનની શ્રેષ્ઠતમ ક્ષણો માંથી એક હોય એવી અલખસમ ક્ષણ ભાસે. વસંતને જો રથૂળ સ્વરૂપ હોત, તો તે માયામય જ હોત.હર ક્ષણે અર્થ બદલતું, હર ક્ષણે ભાવ બદલતું, તત્કાલ પ્રસન્નતાની ચેરપાંજી અને આગળ પાછળની ક્ષણોમાં અજીર્ણતા માત્ર. કદાચ તત્કાલ જીવવું, વર્તમાન ક્ષણોમાં લાઇવ જીવવું તેને જ વસંત કહેવાતું હશે. "વસંત" શબ્દ બોલતા જ ભીતર કંઈક ખીલતું અનુભવાય, કંઈક મનને ભાવતું વ્યંજન રંધાતું અનુભવાય, કંઈક ખુલ્લા દિલનો આવકાર અનુભવાય, એ જ શબ્દભાવનો

ઉચ્ચતમ મહિમા છે. પ્રકૃતિ ખણે ઈશ્વરમય બની ઉજવતી ઉત્સવ એટલે વસંતોત્સવ...!! માણસની ભીતર અજવાળું અજવાળું અનુભવાય ને ત્યારે સમજવું કે પરીક્ષાનો સમય પૂરો થઈ સારાં કર્મનો અજવાળુંસમ ફળ હવે મળવાનું શરૂ થયું છે. જેટલું ઘેર અંધારું એટલું જ અજવાળું વધારે

ઉજળું હોવાનું. પુશીના આંસુ કંઈ જેવાં તેવા નથી હોતાં. લાગણી ઓવરફ્લો થઈ મનરંગભ્રમં હરખનું પૂર આવે ને, ત્યારે એ સહજ રેલાય છે. હર પરીક્ષામાં નાપાસ થતું બાળકની જેમ માણસ પણ નાસીપાસ થવાની તૈયારીમાં જ હોય, ને ઈશ્વર કોઈ હલેસું મોકલે અવકાશનું ત્યારે તેને પણ વસંતસમ ભાવની અનુભૂતિ થતી હશે ને...!! "ખરી પડવાની ઘટના" કંઈ જેવી તેવી નથી. એ નવી કુપળ કૂટવાની પ્રસૂતિ પીડા હોઈ શકે...!! "ખરી પડવું" એ દરેકની નિયતિ હોય જ છે. પછી વસંતના રૂપે એક જીવન પૂરું કરી બીજો જન્મ થયો હોય, તેવી ક્ષણોને માત્ર જીવંતતાથી ઉજવવાની જ હોય." નામાંકરણ" કરવાં ન બેસાય!! ભૂતકાળના આવરણ ખંખેરી

નિર્લેપ અને નિર્મળ બની જીવી શકો એ દરેક ક્ષણ એટલે આપણાં જીવનનો વસંતોત્સવ...!! હેલી રે ઝળકતી, મારાં શ્યામની તું જે ને...!! વસંત ની પદરખમણી, બાજે સોળે શણગાર... અવસર રૂડો ને, તો સામે પક્ષે ગાયો પણ પ્રજાને એમની પ્લાસ્ટીકપ્રીતિ છોડાવવા પોતાના જઠરને જોખમમાં મૂકે છે. કવિઓની જેમ સમૂહમાં ફરે છે, ગમે ત્યાંથી, ગમે તેટલા દ્રાફ કિમાં પોતાની ગતિથી હાજરી પુરાવે છે. આમ પોતાના એક પૂર્વસૂચિની ઉક્તિઓને સાઈફ કરવા કવિઓએ આપેલા બલિદાનોની જેમ ગાયોએ જે પવિત્રમ કર્યો છે તેને સદીઓ સુધી લોકો યાદ રાખશે. કુળવાન તે આનું નામ !

પમરાટ
મિતલ પટેલ